

aliquid ens nullam includens perfectionem, & includens imperfectionem. Primum quia vel illa im-
 perfectio est priuatiua, vel negatiua un. Primum
 dici non potest, quia imperfectio priuatiua est ca-
 rentia perfectionis debita, sed in tali ente non po-
 test esse carentia perfectionis debita; quia nulla
 perfectio ei debetur, quia dicitur, nullam ex se in-
 cludere perfectionem. Negatiua autem imperfectio
 nulla potest excogitari maior quam carentia om-
 nis perfectionis, quam includit omnis res, quae in
 sua entitate nulla includit perfectionem. Vnde lo-
 quendo de imperfectione negatiua, non potest excogitari ens, quod nec perfectionem, nec imper-
 fectionem includat: ergo non potest intelligi ens,
 quod praeter negationem omnis perfectionis, ex se
 dicat aliquid aliam imperfectionem. Alioquin inter-
 rogo vltimus quae nam sit illa imperfectio. R. si-
 detidem autor esse limitationem. Sed contra hoc
 vrget argumentum factum, nam limitatio est in ali-
 qua quantitate molis, vel perfectionis: ergo, si ta-
 le ens nulla includit quantum perfectionis, ha-
 bet in quo limitationem includat. Dicitur fortasse
 includere limitationem non in perfectione, sed
 in entitate. Sed contra, nam hoc modo etiam re-
 latio diuina dicitur limitata in sua entitate forma-
 li, & consequenter dicitur finita in entitate. Atque
 ita tandem, omne ens est finitum, vel infinitum
 in entitate, quidquid sit de perfectione. Prima se-
 que la (reliqua n. clara sunt) probatur ad hominem
 in doctrina Scoti, quia relatio diuina sicut forma-
 lem ac praesentem entitatem non includit enti-
 tatem essentiae, neque emittentem, neque formaliter
 ergo est limitata in entitate sua formali. Nec
 satis est quod identice includat entitatem essentiae,
 nam vt ibidem Scotus late contendit, hoc non suf-
 ficere vt dicatur infinita in perfectione, quantum
 identice includat infinitam perfectionem essentiae
 ergo neque; sicut satis vt dicatur limitata in entita-
 te, quod identice includat infinitam entitatem
 essentiae.

Obiectio dir-
 oluitur.

VI.

123

22

A imperfectio quaedam est in genere entis, necesse-
 est, vt non sit mera negatio perfectionis, sed vt
 sit perfectio aliqua habens adiunctam illam ne-
 gationem, vt supra argumentabatur. Atque ita
 eadem concluditur, non oportet fingere aliquam
 entitatem carentem omni perfectione, quae proprie
 possit esse medium inter ens finitum, & infi-
 nitum. Quod latius supra tractando de Bonitate
 in disput. 10. prosecuti sumus.

Questionis resolutio.

Dicendum ergo est, praedictam diuisionem
 sufficientem esse & adaequatam enti in qua
 tum ens. Haec assertio probari potest facile ex his,
 quae superiori sectione tractata sunt, praeterim vt
 haec diuifio sub illis nominibus tradatur, scilicet
 entis a se, & ab alio; nam cum hi termini inclu-
 dant immediatam contradictionem, non potest il-
 lud distinctum conuenire cuiuslibet entis: ergo
 est diuifio adaequata & sufficientis contentum
 non potest assignari aliquid sub diuifio contentum,
 quod non sub altero membris totum diuidentium
 constituitur. Idem manifestum est de illis duo-
 bus membris, ens necessarium simpliciter, vel non
 necessarium; & de illis, ens creatum vel increa-
 tum: ostendimus autem, omnibus his modis re-
 ipsa eandem esse diuisionem, quantum per conce-
 ptus nostros ratione distinguantur: quae distinctio
 non potest sufficere vt vno modo sit diuifio
 adaequata & non alio. Deinde specialiter proba-
 tur sub nomine finiti & infiniti, nam ens quantum
 adaequate diuiditur in finitum & infinitum: sed
 omne ens reale, hoc ipso quod reale est, quantum
 est quantitate perfectionis essentialis seu forma-
 lis, vt in rationibus paulo antea factis tactum est,
 & latius supra est ostentum in dicta disputatio-
 ne de transcendentibus bonitate. Atque haec senten-
 tia euentus confirmabitur, respondendo ad dif-
 ficultates in principio positas.

Tractatur difficultas primi argu-
 menti.

Ad primum igitur Iubitandi rationem, nega-
 tu est entia relatiua carere omni perfectio-
 ne secundum quam possint vel finita esse, vel in-
 finita. Et quoad hanc partem nulla plane est dif-
 ficultas de relationibus creatis: modo ab illis si me-
 re possumus argumentum: nam nemo negabit
 (vt existimo) quin relatio creata eo modo quo ens
 reale est, sit finitum ens: vnde etiam Scotus ita
 concedit, vt vidimus, quis. n. neget esse limita-
 tum ens, & consequenter finitum: ergo finitum
 perfectionem habens: ergo aliam perfectionem.
 Quod si quis mordicus contendat, vocari finitum
 ens in entitate, non in perfectione, efficaciter
 retorqueri ad hominem argumentum iniqua in-
 sequitur, finitum & infinitum non dici in media-
 te de ente quanto ratione perfectionis, sed de en-
 te ratione entitatis. Ex quo vltimus sit etiam re-
 lationes diuinas, ratione entitatis vt sic, esse finitas
 vel infinitas. Et ita faltem hac ratione diuifio est
 immediata & adaequata: & procedit contra Sco-
 tum & alios argumenta, quibus probare conten-
 dunt, relationes diuinas nec finitas esse, nec infi-
 nitas, vt iam videbimus.

VII.
 Diuifio haec
 cuius eadema
 ta quibus
 terminis p-
 ced. scilicet po-
 sitis expri-
 munt.

VII.
 Relatio creata
 sub ente
 finito com-
 prehenditur